

20 maart

“Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen?”
Openbaring 6:10

We horen de zielen onder het altaar. Zijn dit de gelovigen? Het is de vraag of deze zielen van die martelaren zijn. We zagen de vierentwintig oudsten. Zij vertegenwoordigen de gemeente in het Vaderhuis en zongen het loflied zongen: “Gij zijt waardig”. Hier horen we woorden van wraak. Zouden wij zo kunnen en mogen bidden? Heeft de Here Jezus ons niet anders geleerd? Moeten wij niet zeventig maal zevenmaal vergeven? Moeten wij niet de andere wang toekeren? Hebben wij niet het voorbeeld van de Here Jezus zelf, stervend aan het kruis bidt Hij: “Vader vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen.”

Hier roepen de geslachte mensen, de martelaren om wraak. Hoe kan dat? De manier waarop God met mensen omgaat is niet altijd dezelfde. God geeft ons genade. Door genade zijn we behouden. Aan het volk Israël had God de wet gegeven. Het volk had uitgesproken dat het alles wat geschreven was zou volbrengen. Paulus schrijft aan de Galaten hoofdstuk 3:12 “Doch bij de wet gaat het niet om geloof, maar: wie dat doet, zal daardoor leven”. We kunnen het ook anders zeggen, bij de wet telt ‘oog om oog’ en ‘tand om tand’. Betalen met gelijke munt. Dat is wat deze martelaren onder het altaar ook verlangen. Heer God betaal hen met gelijke munt voor wat ons is aangedaan. Wanneer de gemeente is opgenomen, is het tijdperk van genade ook voorbij. Dan doet de Here God als het ware een stapje terug en handelt weer net als in het tijdperk van de wet met de mensen.

We schreven al over de profetie van de zeventig jaarweken van Daniël en over de tijd van ‘Jacobs benauwdheid’. De Here God gaat in deze korte fase Zijn plan met Israël voltooien. Daarom wordt ook weer gehandeld volgens die wet. In die periode, na de opname van de gemeente, kunnen mensen nog behouden worden, maar dat brengt wel het lijden over hen. Wat een genade, wanneer we nu reeds de Here Jezus kennen en dienen.